

BÀI HỌC 4

TỪ LÒ LỬA HÙNG ĐẾN CUNG ĐIỆN

CÂU GÓC: “Đức Chúa Trời mà chúng tôi hầu việc, có thể cứu chúng tôi thoát khỏi lò lửa hực, và chắc cứu chúng tôi khỏi tay vua” (Đa-ni-ên 3:17).

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: Đa-ni-ên 3, Khải huyền 13:11–18, Xuất Ê-díp-tô Ký 20:3–6, Phục truyền 6:4, 1 Cô-rinh-tô 15:12–26, Hê-bơ-rơ 11.

Những thanh niên này, được gọi ơn Đức Thánh Linh, can đảm tuyên bố cho toàn quốc về niềm tin của họ, rằng Đấng mà họ thờ lạy là Đức Chúa Trời duy nhất và là Chúa hằng sống. Sự thể hiện đức tin của chính họ là sự trình bày hùng hồn nhất về các tôn chỉ của họ. Để gây ấn tượng về quyền năng và sự vĩ đại của Đức Chúa Trời hằng sống với những kẻ thờ hình tượng, các tôi tớ Chúa phải bày tỏ sự tôn kính của họ đối với Ngài. Họ phải tuyên bố rằng Ngài là Đấng duy nhất mà họ tôn vinh và thờ phượng mà thôi, và không bất cứ một điều gì, thậm chí cả mạng sống họ, cũng không thể khiến họ phải nhượng bộ đầu nhỏ đến đâu, để thờ lạy một hình tượng. Các bài học này có ảnh hưởng trực tiếp và quan trọng đến kinh nghiệm của chúng ta trong những ngày cuối cùng này.” – Ellen G. White, *In Heavenly Places*, trang 149.

Khi đối diện với nguy cơ phải chết vì sự thờ phượng xem như là một việc chỉ xảy ra ở thời đại cổ xưa và mê tín, Kinh Thánh tiết lộ rằng vào thời kỳ cuối cùng, khi thế giới đã tiến bộ rất nhiều, thì điều tương tự sẽ xảy đến, nhưng trên phạm vi toàn thế giới. Do đó, từ nghiên cứu về câu chuyện này, chúng ta có được những hiểu biết sâu sắc về các vấn đề mà theo Thánh Kinh, tín đồ của Chúa, sẽ phải đối diện.

1. PHO TƯỢNG BẰNG VÀNG

Đọc Đa-ni-ên 3:1-7. Điều gì có thể là động lực thúc đẩy nhà vua làm pho tượng này?

Khoảng hai mươi năm có thể đã trôi qua giữa điểm mộng của vua Nê-bu-cát-nết-sa và khi vua cho xây đúc pho tượng. Tuy nhiên, dường như nhà vua không làm sao quên được giấc mộng ấy và thực tế là số phận Ba-by-lôn sẽ phải bị các quyền lực khác thay thế. Không hài lòng với việc chỉ là cái đầu bằng vàng, nhà vua muốn được ngồi nước mình là toàn bộ pho tượng bằng vàng để truyền đạt cho toàn dân mình rằng vương quốc của ông sẽ tồn tại trong suốt lịch sử.

Thái độ tự hào này nhắc chúng ta đến những kẻ đã xây dựng Tháp Babel, trong sự kiêu ngạo của họ, tìm cách thách đố cả Đức Chúa Trời. Sự kiêu ngạo của Nê-bu-cát-nết-sa cũng chẳng kém. Vua đã thành đạt và thực hiện rất nhiều điều trong Ba-by-lôn và ông không thể sống với ý tưởng rằng vương quốc của mình cuối cùng rồi sẽ qua đi. Do đó, trong nỗ lực tự tuyên dương bản thân mình, ông cho xây dựng một pho tượng để gọi lên quyền uy của mình và qua đó đánh giá sự trung thành của dân mình. Mặc dù chúng ta không rõ pho tượng này được dựng nên là biểu hiện cho nhà vua hay là một vị thần, nhưng chúng ta nên nhớ, trong thời cổ đại, sự phân cách chính trị với tôn giáo thường không rõ ràng hoặc nhiều khi chẳng hiện hữu.

Chúng ta cũng nhớ thêm rằng, Nê-bu-cát-nết-sa đã có hai cơ hội để làm quen với Đức Chúa Trời thật. Thứ nhất, là khi ông đã kiểm chứng những người thanh niên Hê-bơ-rơ và thấy họ khôn ngoan hơn gấp mười lần so với các nhà thông thái khác của Ba-by-lôn. Lần thứ hai là sau khi tất cả các nhà thuật sĩ khác đã không nhắc lại được cho nhà vua về giấc mơ của ông, Đa-ni-ên đã tường trình cho nhà vua những điều ông suy tư, điểm mộng và sự giải thích của nó. Cuối cùng, nhà vua nhận ra sự thật là Đức Chúa Trời của Đa-ni-ên là Đấng cao cả nhất. Nhưng thật đáng ngạc nhiên là các bài học thần học trước đó vẫn không ngăn được Nê-bu-cát-nết-sa trở lại với sự thờ hình tượng. Tại sao? Có thể vì lòng tự cao. Loài người tội lỗi không chấp nhận thực tế rằng những thành tựu vật chất và trí tuệ của họ là phù phiếm và sẽ tan biến. Đôi khi chúng ta có thể hành động như một Nê-bu-cát-nết-sa nho nhỏ khi chúng ta quá chú ý đến những thành tựu của mình và quên đi việc chúng ta có thể trở nên vô nghĩa như thế nào trước mặt sự vĩnh cửu.

Làm thế nào chúng ta có thể học để đừng bị sa ngã, dầu rất âm thầm, vào cùng một cái bẫy mà Nê-bu-cát-nết-sa đã mắc phải?

2. BUỘC PHẢI THỜ PHƯỢNG

Đọc Đa-ni-ên 3:8-15 và Khải huyền 13:11-18. Có những điểm tương đồng nào mà chúng ta thấy xảy ra trong thời Đa-ni-ên, sẽ xảy ra trong tương lai của nhân loại?

Pho tượng bằng vàng đứng giữa đồng bằng Đu-ra, là nơi, theo ngôn ngữ Ác-ca-di-an có nghĩa là nơi có các tường thành bao bọc, điều ấy cho chúng ta hình ảnh đó là một nơi thờ phượng hay đền thờ rộng lớn. Vậy cũng chưa đủ, gần nơi ấy là một lò lửa hừng, có thể đây là một bàn thờ tế thần. Âm nhạc của người Ba-by-lôn là một phần của sự thờ phượng. Sách Đa-ni-ên liệt kê cả bảy loại nhạc cụ, như thể để truyền đạt sự hoàn chỉnh và trang nghiêm của cách thức tôn vinh.

Ngày nay, chúng ta bị tấn công từ phía bởi những lời mời mọc hãy áp dụng lối sống mới, ý thức hệ mới và từ bỏ sự cam kết của chúng ta đối với uy quyền của Đức Chúa Trời mà Ngài đã tuyên bố qua Lời của Ngài, mà chạy theo và bày tỏ lòng trung thành của mình với vương quốc Ba-by-lôn của thời đại ngày nay. Sức quyến rũ của thế gian đôi khi dường như quá sức, nhưng chúng ta phải tự nhắc nhở mình rằng lòng trung thành tối hậu của chúng ta phải thuộc về Đấng Tạo Hóa.

Theo lịch tiên tri, chúng ta đang sống trong những ngày cuối cùng của lịch sử địa cầu. Khải huyền 13 thông báo rằng mọi cư dân trên mặt đất sẽ bị kêu mời để tôn thờ hình ảnh của con thú. Thực thể đó “cũng khiến mọi người, nhỏ và lớn, giàu và nghèo, tự chủ và tôi mọi, đều chịu ghi dấu hoặc trên tay hữu, hoặc trên trán” (Khải huyền 13:16)

Có sáu loại người được ghi lại là những kẻ trung thành với hình ảnh của con thú: “nhỏ và lớn, giàu và nghèo, tự chủ và tôi mọi.” Số của con thú, là 666, cũng nhấn mạnh số sáu. Điều này cho thấy pho tượng được dựng lên bởi Nê-bu-cát-nết-sa là một minh họa về những gì mà Ba-by-lôn tiên tri sẽ làm trong những ngày cuối cùng (xem Đa-ni-ên 3:1 về hình ảnh của sáu và sáu mươi). Bởi vậy, rất hữu ích khi chúng ta chú ý đến những gì diễn ra trong câu chuyện này và làm thế nào chủ quyền của Đức Chúa Trời chỉ đạo các vấn đề của thế giới.

Thờ phượng không chỉ là cúi đầu trước một cái gì đó hoặc một ai đó và công khai tuyên xưng lòng trung thành. Còn những cách nào khác, tuy âm thầm, mà rồi cuối cùng cũng đưa chúng ta đến sự tôn thờ một cái gì đó khác ngoài Đức Chúa Trời của chúng ta?

3. THỬ BẰNG LỬA

Đối với ba người Hê-bơ-rơ, việc nhà vua đặt pho tượng để thờ lạy là sự giả mạo trắng trợn của việc thờ phượng tại Giê-ru-sa-lem mà họ đã biết qua trong những năm đầu đời khi họ còn ở quê nhà. Mặc dù họ được giao cho những chức vụ làm việc trong chính phủ và phục tùng nhà vua, lòng trung thành của họ với Đức Chúa Trời đã đặt một giới hạn cho sự tùng phục của họ đối với loài người. Họ chắc chắn sẵn sàng tiếp tục phục vụ nhà vua như những quản trị viên trung thành; tuy nhiên, họ không thể tham gia nghi lễ thờ lạy này.

Đọc Xuất Ê-díp-tô Ký 20:3–6 và Phục truyền 6:4. Những câu này truyền đạt điều gì chắc chắn đã ảnh hưởng đến thái độ và hành động của ba người Hê-bơ-rơ này?

Theo lệnh truyền của vua, tất cả mọi người khi nghe tiếng các nhạc cụ thì phải cúi đầu và thờ lạy pho tượng vàng. Chỉ có ba người, Sa-đơ-rắc, Mê-sắc, và A-bết-nê-gô lại dám làm trái lệnh vua. Liền lập tức, một số người Ba-by-lôn chỉ cho vua thấy vấn đề này. Những kẻ cáo buộc tìm cách làm vua nổi giận bằng cách châm biếm: (1) chính vua đã đặt ba chàng trai trẻ này lên làm chức cao trong vùng Ba-by-lôn; (2) những người Hê-bơ-rơ không phục vụ các vị thần của nhà vua; và (3) họ không thờ lạy pho tượng vàng mà vua đã cất lên (Đa-ni-ên 3:12). Nhưng tuy cơn thịnh nộ của vua với họ trào dâng, vua cũng cho ba người một cơ hội thứ hai. Nhà vua sẵn sàng lập lại toàn bộ thủ tục để ba người này có thể rút lại sự vi phạm của họ và thờ lạy pho tượng. Nếu họ từ chối, họ sẽ bị ném vào lò lửa. Và Nê-bu-cát-nết-sa chấm dứt lời kêu gọi của mình bằng một tuyên bố kiêu ngạo nhất: “Rồi thần nào có thể giải cứu các người khỏi tay ta?” (Đa-ni-ên 3:15).

Với một lòng can đảm vượt bậc, họ đáp lại nhà vua: “Này, hỡi vua! Đức Chúa Trời mà chúng tôi hầu việc, có thể cứu chúng tôi thoát khỏi lò lửa hực, và chắc cứu chúng tôi khỏi tay vua. Dầu chẳng vậy, hỡi vua, xin biết rằng chúng tôi không hầu việc các thần của vua, và không thờ phượng pho tượng vàng mà vua đã dựng” (Đa-ni-ên 3:17, 18).

Mặc dầu biết rằng Đức Chúa Trời của họ có thể giải thoát họ, nhưng họ không có sự bảo đảm rằng Ngài sẽ làm điều ấy. Tuy nhiên, họ từ chối tuân theo lệnh của vua, thậm chí biết rằng họ có thể bị thiêu sống. Trông cậy vào đâu để chúng ta cũng có được đức tin như thế?

4. NHÂN VẬT THỨ TƯ

Đọc Đa-ni-ên 3:19–27. Chuyện gì đã xảy ra? Ai là người thứ tư trong lò lửa hừng?

Sau khi ném những người Hê-bơ-rơ trung tín vào lò lửa, Nê-bu-cát-nết-sa bối rối khi nhận ra sự hiện diện của một người thứ tư bên trong lò lửa. Theo sự hiểu biết của mình, nhà vua xác định nhân vật thứ tư là Con của Thiên Chúa (Đa-ni-ên 3:25).

Nhà vua không thể nói nhiều hơn nữa, nhưng chúng ta biết nhân vật thứ tư đó là ai. Đó là đấng đã hiện ra với Áp-ra-ham trước khi sự hủy diệt xảy đến với Sô-đôm và Gô-mô-rơ; là đấng đã vật lộn với Gia-cốp bên dòng suối Gia-bốc; và cũng là vị đã tỏ mình ra cho Môi-se trong một bụi cây cháy. Ngài là Đức Chúa Giê-su Cơ Đốc dưới hình thể của chính Ngài trước khi Ngài giáng trần nơi trần thế, là lúc Ngài phải đến để chứng tỏ rằng Đức Chúa Trời luôn kề cận dân Ngài trong mọi khó khăn của họ.

Bà Ellen G. White nói, “Nhưng Chúa không quên những kẻ thuộc về Ngài. Khi các nhân chứng của Ngài bị ném vào lò lửa, Đấng Cứu Rỗi đã tiết lộ chính Ngài cho họ và họ cùng nhau bước đi giữa ngọn lửa hừng. Với sự hiện diện của Đấng chủ tể của sự nóng và sự lạnh, ngọn lửa đã mất đi sức mạnh thiêu đốt của nó.” – *Prophets and Kings*, trang 508, 509.

Như Chúa nói trong Ê-sai, “Khi người vượt qua các dòng nước, ta sẽ ở cùng; khi người lội qua sông, sẽ chẳng che lấp. Khi người bước qua lửa, sẽ chẳng bị cháy, ngọn lửa chẳng đốt người” (Ê-sai 43:2).

Tuy chúng ta yêu thích những câu chuyện như thế này, nhưng chúng đặt ra câu hỏi về trường hợp của bao người đã không được giải thoát một cách kỳ diệu trong sự bất bớ vì đức tin của họ. Các người ấy chắc chắn biết kinh nghiệm của Ê-sai và Xa-cha-ri, là những người bị các vị vua thâm độc giết chết. Trong suốt lịch sử thiêng liêng, ngay cả cho đến ngày nay, bao nhiêu là các Cơ Đốc nhân trung tín đã phải gánh chịu những đau khổ khủng khiếp cho đến chết, như ở câu chuyện này, họ có thể không có một sự giải thoát kỳ diệu mà là một cái chết đau đớn. Đây là một trường hợp trong đó các tín hữu nhận được một sự giải thoát nhiệm mầu, nhưng, như chúng ta biết, những điều như vậy không thường xảy ra.

Mặt khác, sự giải thoát kỳ diệu nào mà tất cả mọi kẻ tín trung với Đức Chúa Trời sẽ có, bất kể số phận của họ ở đây là gì? (1 Cô-rinh-tô 15:12–26).

5. BÍ MẬT CỦA MỘT ĐỨC TIN DƯỜNG ẤY

Khi chúng ta suy gẫm về kinh nghiệm của Sa-đơ-rắc, Mê-sắc và A-bết-nê-gô, chúng ta có thể tự hỏi: bí mật của một đức tin mạnh mẽ là gì? Làm thế nào họ có thể sẵn sàng chịu thiêu sống hơn là thờ lạy pho tượng tà thần? Hãy suy nghĩ về tất cả các cách mà họ có thể đã lý luận để làm hợp lý việc cúi đầu để tuân theo mệnh lệnh của nhà vua. Vậy mà, đầu nhận ra rằng họ có thể sẽ chết, như rất nhiều người khác đã làm, họ vẫn đứng vững.

Đọc Hê-bơ-rơ 11. Chúng ta học biết gì về đức tin?

Để phát triển một đức tin như vậy, chúng ta cần hiểu đức tin là gì. Một số người có một nhận thức định lượng về đức tin; họ đo lường đức tin của mình bằng những câu trả lời mà họ dường như nhận được từ Chúa. Chẳng hạn lái xe đến trung tâm mua sắm và họ cầu nguyện cho tìm được một chỗ đậu xe. Nếu họ tình cờ có được một chỗ đậu khi vừa đến nơi, họ kết luận rằng họ có niềm tin mạnh mẽ. Nếu tất cả các chỗ trong bãi đậu đầy cả, họ có thể nghĩ rằng đức tin của họ không đủ mạnh để Chúa lắng nghe lời cầu nguyện của họ. Sự hiểu biết về đức tin này trở nên nguy hiểm vì nó làm người ta cố gắng điều khiển Đức Chúa Trời và không nhận thức được chủ quyền và sự khôn ngoan của Ngài là Thiên Chúa tối cao.

Thật vậy, đức tin thực sự, như được thể hiện bởi những người bạn của Đa-ni-ên, được đo lường bằng phẩm chất của mối quan hệ của chúng ta với Đức Chúa Trời và kết quả là niềm tin tuyệt đối vào Thiên Chúa toàn năng. Đức tin đích thực không tìm cách bề cong ý chí của Chúa để phù hợp với ý muốn của chúng ta; đúng hơn, nó từ bỏ ý muốn của chúng ta để theo ý muốn của Đức Chúa Trời. Như chúng ta đã thấy, ba người đàn ông Hê-bơ-rơ không biết chính xác những gì Chúa dành cho họ khi họ quyết định thách thức ý nhà vua và giữ lòng trung thành với Chúa. Họ quyết định làm điều đúng đắn bất chấp hậu quả. Đây là những gì thực sự đặc trưng cho một đức tin trưởng thành. Chúng ta thể hiện đức tin thực sự khi chúng ta cầu nguyện với Chúa vì những gì chúng ta muốn nhưng tin tưởng Ngài sẽ làm những gì tốt nhất cho chúng ta, ngay cả khi chúng ta không hiểu những gì đang xảy ra hoặc vì sao.

Những cách nào chúng ta có thể rèn luyện đức tin mình ngày qua ngày, ngay cả trong “những điều nhỏ bé” mà có thể giúp đức tin của chúng ta phát triển và sẵn sàng cho những thách thức lớn hơn theo thời gian? Tại sao, qua nhiều cách, các sự thử nghiệm qua “những điều nhỏ bé” lại là những bài thi quan trọng nhất?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

“Quan trọng là những bài học rút ra từ kinh nghiệm của thanh niên Hê-bơ-rơ trên đồng bằng Đu-ra. Trong thời đại của chúng ta, nhiều tội tở Chúa, mặc dầu vô tội và không làm những hành động sai trái, nhưng đã bị nhận sự nhục nhã và áp bức dưới bàn tay của những kẻ, được Sa-tan soi dẫn, chứa đầy sự ghen tị và cuồng tín. Nhất là cơn thịnh nộ của loài người sẽ được khơi dậy để chống lại những người giữ ngày Sa-bát thánh của điều răn thứ tư; và cuối cùng, một sắc lệnh ảnh hưởng hầu như khắp thế giới sẽ tố cáo họ là những người đáng chết.

Mùa khổ đau sẽ đến trước khi dân Chúa biết kêu xin cho có một đức tin không chùn bước. Con cái của Ngài phải biểu lộ rằng Ngài là đối tượng duy nhất của sự thờ phượng của họ, và rằng không có sự cân nhắc, thậm chí cho đến cả mất mạng sống, có thể khiến họ phải nhượng bộ dấu nhỏ nhất với sự thờ phượng sai lầm. Đối với trái tim trung thành, mệnh lệnh của loài người có tội và hữu hạn, sẽ chẳng nghĩa lý gì bên cạnh lời của Thiên Chúa vĩnh cửu. Sự thật sẽ được tuân thủ dầu hậu quả có thể là tù đầy hoặc lưu đày hoặc tử hình.” – Ellen G. White, *Prophets and Kings*, trang 512, 513.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Đọc 1 Phi-e-rơ 1:3–9. Tại sao Chúa cứu một số người mà không phải một số khác khỏi sự khổ đau? Hay là câu trả lời cho những câu hỏi như thế này là những gì chúng ta chưa được biết lúc nấy? Trong trường hợp lỡ không có sự giải thoát kỳ diệu xảy đến, thì tại sao chúng ta cần phải tin vào sự nhân từ và toàn thiện của Chúa, bất chấp những thất vọng như vậy?
2. Nếu trong câu chuyện của ba thanh niên Hê-bơ-rơ và pho tượng vàng, kết cuộc là họ bị đốt cháy trong lò lửa hùng, thì chúng ta có rút được bài học nào không?
3. Từ sự hiểu biết của chúng ta về các sự kiện ngày cuối cùng, điều gì sẽ là dấu bề ngoài hay là vấn đề trọng tâm chúng ta thờ lạy là ai? Điều này cho chúng ta ngày nay biết rằng ngày Sa-bát thực sự quan trọng như thế nào?
4. Đọc Lu-ca 16:10. Làm thế nào để những lời của Đấng Cơ Đốc ở đây giúp chúng ta hiểu ý nghĩa thực sự của việc sống theo đức tin là gì?
5. Đọc lại Đa-ni-ên 3:15, Nê-bu-cát-nết-sa nói: “Rồi thần nào có thể giải cứu ngươi khỏi tay ta?” Bạn sẽ trả lời câu hỏi đó như thế nào?